

Sygn. akt III UK 64/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania E. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o zasiłek chorobowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11 grudnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 9 marca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 marca 2018 r., III Ua (...) Sąd Okręgowy w P. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w P. z 19 października 2017 r., IV U (...) w ten sposób, że oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. (organ rentowy) z 17 listopada 2016 r., mocą której organ rentowy ustalił dla E. P. (ubezpieczona) najniższą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniosła ubezpieczona, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które dotyczy konieczności dokonania wykładni art. 43 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r.,

poz. 372 ze zm., dalej jako ustawa zasiłkowa) w kontekście podstawy wymiaru zasiłku, jeżeli między okresami pobierania zasiłków była przerwa krótsza niż 3 miesiące. W ocenie ubezpieczonej skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny błędnie przyjął, że w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 43 ustawy zasiłkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ podniesiony w niej problem prawny został już rozstrzygnięty w orzecznictwie Sądu Najwyższego w sposób zbieżny z zapatrywaniami wyrażonymi w rozstrzygnięciu i uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjęto, że od wejścia w życie art. 48a ustawy zasiłkowej (czyli od 1 stycznia 2016 r.) spełnienie hipotezy tego przepisu wyklucza możliwość zastosowania art. 43 tej ustawy, skoro przepis ten może być odpowiednio stosowany w odniesieniu do ubezpieczonych niebędących pracownikami tylko z zastrzeżeniem art. 48a-50 ustawy zasiłkowej. Zastosowanie art. 43 ustawy zasiłkowej jest możliwe wyłącznie w sytuacji, w której między ustaniem ubezpieczenia chorobowego z innego tytułu a ponownym rozpoczęciem się takiego ubezpieczenia nie wystąpi żadna przerwa, nawet taka, która jest związana jedynie z nieopłaceniem składki na ubezpieczenie chorobowe bądź z opóźnieniem w jej opłaceniu, gdyż w takiej sytuacji znajdzie zastosowanie art. 48a ust. 4 ustawy zasiłkowej (uchwała Sądu Najwyższego z 4 października 2018 r., III UZP 6/2018, OSNP 2019 nr 2, poz. 18; wyrok Sądu Najwyższego z 13 listopada 2018 r., III UK 175/17, LEX nr 2578221; postanowienia Sądu Najwyższego: z 27 czerwca 2019 r., I UK 353/18, LEX nr 2687541; z 3 kwietnia 2019 r., III UK 222/18, LEX nr 2649718; z 17 października 2019 r., III UK 16/19, niepublikowane).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.